

Dogovor je pao! Odlučno smo se uputili na putovanje po Slovačkoj i Mađarskoj, te u sedam dana provezli gotovo 2000 km, uz jedno "sveto" pravilo:

Nikad autocestom!

PIŠE: NIKO CVJETKOVIĆ

Najteže je krenuti - glasi stara narodna. Ponekad je to točno, ali ovaj put nema veze s činjenicama! Sve se odigralo vrlo brzo, možda i naprasito.

"Daj Livio, hajdemo na neki put." "Kamo? Kad?" "Češka, krajem kolovoza, sedam dana." "Moram vidjeti za lov." Za dva dana Livio se javlja da je sve redu. Krećemo 24. kolovoza i kratimo put, Mađarska i Slovačka, ali uz jedan dogovor: nikad autocestom! Ova je odluka argumentirana s dvije činjenice. Vozimo Californiju 1100 i Driftera 800, a ti se motori najljepše voze pri brzinama od 80 do 110 km/h, što je ipak presporo za autoceste. Kao drugo, želimo vidjeti mjesta kroz koja prolazimo, što u vožnji autoputom nije moguće. Autoroute 2002. i put je ucrtan, što nam se kasnije pokazalo beskorisno, jer Slovaci i Mađari užurbano grade autoceste, pa smo često morali mijenjati ucrtano. Pripreme na Guzziju i Drifteru, pozdravi s dečkima iz našeg "Fluminense riders" moto kluba, pakiranje i napokon smo spremni za put.

Nedjelja 24. kolovoza, prvi dan puta. Na Hreljinu se sastajemo, dižemo na Gornje Jelenje, te cestom preko Lokava, Delnica, Duge Rese, Karlovca i Jastrebarskog stižemo u Zagreb. Nakon kraćeg posjeta prijateljima nastavljamo put. Iz Zagreba, preko Varaždina i Čakovca, stižemo na granični

Crkva na izlasku iz Nitre

prijelaz Goričan. Nemamo zeleni karton, pa se raspitujemo u špediciji i saznajemo da nam za Mađarsku i Slovačku nije potreban. Prelazimo granicu i ugodno iznenađeni kvalitetom mađarskih cesta stižemo do ruba Balatona u gradić Keszthely. Ovdje jedemo i spavamo u autokampu, na znajući da će to biti jedina noć provedena u šatoru. Drugog smo dana razgledali Keszthely, popili kavu i sjeverno-zapadnom obalom Balatona "zapalili" za Budimpeštu. Razgledali smo po-

luotok Tihany, a prije toga ostali uistinu iznenađeni ljepotom, ali i čistoćom Szigligeta. U Budimpeštu smo ušli predvečer i odmah požalili, jer smo upali u prometni "krkljanac", pravu gužvu velegrada. Malo se gubimo, ali ipak uspijevamo izaći iz Pešte bez da taknemo autocestu. Noćimo u nekakvom pansionu, koje Mađari zovu "panzio", u Dunakesziju, gradiću udaljenom 20-tak km sjeverno od Budimpešte. Pansioni su se pokazali dobrim rješenjem. Krevet,

Motori

■ Moto Guzzi California EV 1100

(1998. godina, 64.324 km)

Dodatna oprema: vjetrobran, roll bar, maglenke, nosači i bisage.

Manji problemi s bočnom stajnom nožicom.

■ Kawasaki Drifter 800

(2002. godina, 4.100 km)

Vjetrobran, bisage i nosač putne torbe.

Nikakvih problema.

Kiša kod Varaždina

Centar Trnave

Nitra, Slovačka

Komarno, most iznad Dunava na slovačko-mađarskoj granici

Balaton nasuprot poluotoka Tihany

kupaonica, čista posteljina i ručnici, a sve to za relativno male novce. Tog smo dana izvukli još jednu pouku, a to je: kloniti se velikih gradova.

Treći dan krećemo na put za Slovačku. Vozimo lokalnim cestama kroz mađarska sela do graničnog prijelaza Šahy. Usput pokušavamo pronaći jednu prečicu, ali bezuspješno. Cesta na koju smo skrenuli završava u nekom planinskom odmaralištu, a mi se nakon 30-tak km uzaludne vožnje, vraćamo na točku s koje smo započeli potragu za kraticom. Na izlasku iz Mađarske policajci kontroliraju dokumente naših motora i tek nas nakon 15-tak minuta kontrole puštaju iz zemlje. Odmah smo se u Hrkvcima iznenadili koliko je Slovačka jeftinija od Mađarske i kako se sa Slovaci- ma može lijepo govoriti i hrvatski, dok Mađari ne razumiju ni riječ engleskog. Uđemo u restoran i pitamo: "Do you speak English?" Odgovor je uvijek isti: "No." Onda pokušamo na hrvatskom i super se razumijemo. Odlučili smo prespavati u Zvolenu, gradu s 50-tak tisuća stanovnika. Na samom ulasku u urbani Zvolen, postoji lijepi kamp okružen šumom i brdima u kojemu smo iznajmili bungalov za svega 5

euru po osobi. Osobno nam se jako dopao taj Zvolen, koji ima vrlo europsko središte, i vrlo slovačku okolicu, pa si vi mislite što je pjesnik time želio reći!

Cetvrti dan puta započeo je jutarnjom kavicom na glavnom trgu u Zvolenu i našim prvim razgovorom na engleskom, s Kineskinjom koja radi u Singapore shopu. Ne zna gdje je Croatia i čudi se što se meni sviđa Slovačka. Preko Nitre i Topol'čana idemo za Pieš'tany. Tu smo prekršili našu devizu: ma-

lo smo se izgubili, pa smo 20-tak kilometara vozili autocestom, ali samo do prvog skretanja. Kako nismo imali vinjetu, pretrnuli smo kada smo shvatili da slovačka policija zaustavlja automobile na autocesti pri brzinama od 100-130 km/h. Ipak, mi smo im mahnuli, a oni zbunjeni tom gestom nisu zaustavili nas, nego auto iza nas. Sreća naša, jer smo čuli da je kazna za vožnju autocestom bez vinjete 5000 kruna, što je oko 1000 kn. Noć smo proveli na nekakvom "cowboy ranchu" u Pieš'tanyima, gdje smo pojeli najlošije kobasice na svijetu, nekakvo mesom i rižom punjeno plastično crijevo. Užas! Zanimljivo je to što nam je vlasnik ranča rekao da zbog kradljivaca ne ostavljamo motore ispred pansiona, nego da ih uvezemo na unutarnju terasu, kroz hodnik i blagovaonu! To je bilo normalno svima osim nama, koji ipak nismo navikli voziti motore između stolova za ručanje.

Petog dana ujutro krećemo prema slovačko-mađarskoj granici. Plan je popiti kavu u Hlohovcu. No, vjerovali ili ne, u samom središtu grada nema kafića u kojemu bi se mogla popiti kava, a nije to "selendra" već grad s 20-tak tisuća stanovnika. S obzirom da nam svaki dobar dan započinje kavom, a

Problemi

Najveći problem s Mađarima je taj što ne znaju engleski, pa se, ukoliko ne znate njemački, s njima baš i nećete narazgovarati. To je vrlo nezgodno kad vozite lokalnim cestama i tražite upute, vjerujte nam na riječ. Najveći problem sa Slovaci- ma je taj što ipak još uvijek nisu spremni na turizam, pogotovo moto turizam, ali su jako prijazni i otvoreni, pa nalaze individualna rješenja za mnoge probleme koje ne rješavaju sustavno. No, za takva rješenja morate biti otvoreni.

Put za Budimpeštu

Balaton kod Szigligeta

Usporedba s Hrvatskom

Ceste su u obje zemlje uglavnom bolje nego u Hrvatskoj, s dobro obilježenim pravcima, pogotovo u Mađarskoj. Cijena benzina je u Mađarskoj i u Slovačkoj približno ista kao i u Hrvatskoj. Cijene noćenja u pansionima sa svojim parkingom (po osobi): Mađarska, izuzev Budimpešte koja je skuplja, od 8 do 15 Eura. Slovačka od 5 do 12 Eura. Cijene ručka u ne-ekskluzivnim restoranima (po osobi): Mađarska 7-9 Eura, Slovačka 4-6 Eura.

svaki loš bez nje, odlučujemo odvoziti 20-tak kilometara do Trnave, pravog urbanog središta oko kojeg se užurbano radi prsten autocesta. Putem do Trnave puhao je jak bočni vjetar, a onda se desilo nešto neobično i nama vrlo fascinantno. Odjednom se niotkuda uz lijevi rub ceste stvara vrtlog iliti pijavica, prelazi cestu, a mi prolazimo ravno kroz nju. Lijepo nas je ispljuskalo i nestalo. Oduševljeni, fascinirani i obogaćeni za jedno novo iskustvo stižemo u Trnavu. Nakon

dobre kave i dva kolača, odlazimo iz Trnave prema Komarnom, gradu na Dunavu, gdje dobrih sat i pol tražimo bilo kakav restoran, ali nas stanovnici stalno šalju u bolnicu! Kasnije smo shvatili da se unutar same bolnice nalazi i restoran, ipak prekasno, jer je dotad već bio zatvoren.

Noćimo 15-tak km od Komarnog, u terna Patince. Ovaj dan završavamo partijom briškule i trišete uz čašicu votke i slovačku pop glazbu.

Šestog dana započinje povratak kući. Iz Komarnog preko mosta na Dunavu vozimo u Siofok na Balatonu, opet u Mađarskoj. U Szekesfeharvaru stajemo promijeniti novac i ručati. Putem imamo dvije neugodne situacije. Prvo na jednom kružnom toku, kakvih su i Mađarska i Slovačka prepune, izbjegnemo za "dlaku" auto koji je skrenuo bez žmigavca, a onda se na otvorenoj cesti jedan Saxo ubacuje ispred nas na svega pola metra pri brzini većoj od 100 km/h! Banditi sa "sportivama", ako vam se ovo čini sporo i jednostavno, ono 1 od 100 pretvorite u 2, ili zatvorite oči!

Spavamo na Balatonu, u kampu kojeg otvaraju samo zbog nas, što u Hrvatskoj sigurno ne bi napravili, i ljubazno nam kažu da je sezona gotova. Vrlo čudan osjećaj biti sam u kampu! Pusto, čisto, tiho... Vrijeme se mijenja i nakon šest sunčanih dana čeka nas kišna noć. Oluja je, i cijele noći lije kiša. Ujutro se budimo, pijemo kavu i krećemo prema hrvatskoj granici. Prije samog prelaska granice odlučujemo potrošiti preostale forinte na benzin i ručak. Granični prijelaz prolazimo bez problema i nakon sedam dana evo nas opet u Hrvatskoj. Brzo piće, listanje novina i krećemo put Zagreba. Oko Varaždina počinje prolom oblaka. Stajemo na nekakvoj autobusnoj stanici, ulazimo u čekaonu, navlačimo kišnjake i nastavljammo put. Već prije Zagreba stajemo i svlačimo kišna odjela jer je kiša prestala. Od Zagreba do kuće nemamo problema, osim grozne ceste od Kupjaka do Gornjeg Jelenja. Na Hreljinu ispijamo zadnje piće i razilazimo se prema Šmriku i Bakru. Kraj jedne lijepe avanture koja je trajala sedam dana i bila duga nešto malo više od 2000 km.

I sada ono što će mnoge interesirati, a neke možda i potaknuti na ovakav put, a to je financijska konstrukcija. Cijela ova avantura uključujući benzin, hranu i piće, pa čak i jedan veliki ruksak, koštala je svakog od nas pojedinačno 200 eura. Sad nam je jasno zašto je Slovacima i Mađarima ljetovanje u Hrvatskoj skupo. U sedam dana prešli smo 2000 km po vrlo dobrim cestama (najgora je cesta od Kupjaka do Gornjeg Jelenja), vidjeli svašta, vidjeli da motori mogu, vidjeli da mi možemo, vidjeli da dogodine idemo na neki još dalji put. Još jednom ponavljam: preporučujem svakome! ■

Kamp na Balatonu otvoren samo zbog nas

Jedina noć u šatorima. Balaton

